

Prizemni učesnik
ima na START

42. rednik

Prizemni učesnik

Prizemni učesnik
ima na START

2

0

1

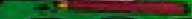
6

TRAPSAVEC

Prizemni učesnik
ima na START

SPRÁVNÁ HOLKA

Jde o čekání. A o dálky. Kdo nerad čeká nebo nemá rád dálky, stopuje se mu blbě. Taky musíte mít rádi spálený pravý předloktí, teda pokud stopujete v létě. A mhouření očí – mafiána se slunečními brejlemi nikdo nevezme. A musíte se umět smát, to hlavně.

Toho léta se mi smálo špatně.

Vylhat se ze všeho, praštit vším, vyrazit ven, někam daleko. Tam, kde žijou ti, které zatím neznáme. Odkud budeme třeba zase někdy utíkat.

Takže stojím. A mávám na auta. Připadám si trochu jako pouliční harmonikář s čepicí na chodníku a trochu jako námořník v přístavu.

Kapitáne, vezmete mě do Kalkaty? Peníze nemám, jen dvě zdravý ruce.

(Tenkrát jsem se vedle ní naposledy probudil. Byla vzhůru; seděla na posteli a koukala na mě.)

Zapadám do stříbrného renaultu; spousta prázdných slov, legrácky před někým, koho už v životě nevidím. To umím. Řidičům nakecám cokoliv.

(Noc před posledním kolem přijímaček na FAMU jsem ležel vedle ní a nemohl usnout. Ve všeobecném kulturním testu mě mohli nachytat na čemkoliv.)

Ty to zejtra uděláš, řekla. Seš můj chytřej.

Byla tam, byla se mnou a to mi stačilo.

Ten den jsem jí napsal báseň. Hloupou. Ten den jsme se milovali.)

„Jedu na Prahu,“ řekl renaulták. „Ty musíš sejít dolů, bacha, auta tam jezděj rychle, běž radši až támhle k tomu příjezdovému pruhu.“

Pomalů jsem šel po krajnici. Slunce se pomalu koulelo za obzor, tráva voněla. Odněkud se ozval osamělý cvrček. Cvrček samotář.

(Pořád ji miluju, jestli se to tak dá říct. Spala v mé první posteli, kterou jsem si koupil za vlastní prachy. V zelených tepláčkách se mnou po schodech vynášela televizi do mého prvního podnájmu. Jedl jsem jídlo, který uvařila. Vídal jsem jí po ránu nenamalovanou a rozčuchanou.)

Auta tady opravdu jezdí rychle. Jenže já vím, jak na to, jsem už zkušenější silniční námořník. Nejlepší místo na stopování je tam, kde jsou na svodidlech nápisy stopařů. Načmáraný fixem, kterým se píše na kartónové cedule jméno cílového přístavu.

Protože odtud prokazatelně někdo odjel, tady stáli námořníci.

Lukáš + Kát'a, 21.7.1996 Břeclav – Roma? Držte palce!

(Ten den mám narozeniny - v devadesátém šestém jsem je slavil v Rovaniemi. To je ve Finsku, za polárním kruhem.

Budeme na sebe ten den myslet přesně v poledne, řekla, než jsem odjel. Myslela na mě v jednu. Zapomněla na časový posun, to se stává.

Možná jsem nemusel jezdit tak často pryč.)

Trčím tady už tři hodiny. Pomoc! (chacha) Ivan z Plzně, 4.8.1994.

(Jednou jsme takhle uvízli v Alpách, s kámošem. Začalo pršet, složili jsme si bágly u krajnice a hypnotizovali projíždějící řidiče. Kašlali na nás.

Na svodidlech rostl divoký chmel, utrhl jsem kousek a přivoněl k němu. Málem jsem se rozbrečel, vůně je pěkně vlezlej kámoš.

Na chmelu jsem se s ní totiž seznámil.)

26.6.1995: Odjíždíme k moři - holky na plážích, těšte se! Jakub a Patrik.

(To poslední společné léto jsme strávili na Korsice.

Ty blázne, vždyť je to jako z nějakýho filmu, smála se. Hlavně, ať nás tady nikdo neuvidí.

Pamatuju si, že mě tu noc hrozně tlačily kamínky do kolen. Pamatuju si její pootevřenou pusou. Pamatuju si její vůni.

Tak proběhlo moje první milování na mořský pláži. Od té doby mám rád vrzání cvrčků a cikád. Od té doby mám rád moře.)

Další řidič mě vzal až do Budějovic. Byl to jeden z těch mlčenlivejch kamioňáckejch týpků. Ve Veselí jsme se stavili na kafe do motorestu. Začínalo se stmívat.

„Tady vedle jsem měl autodílnu, se švagrem,“ mávl rukou z okna.

„Auťáky miluju. Pak jsme se nepohodli. Znáš to, prachy a tak. Příště už se ale napálit nenechám,“ řekl.

Zbytek cesty mlčel.

Na chalupě jsem ze všeho nejdřív otevřel okna a vyvětral. Zapomenutý hrnek s plesnivým lógreem jsem postavil na kamna.

Sedím na verandě a kouřím.

Na mý oblíbený místo z dětství, na pohádkovou louku, je to z chalupy kousek. Nejdřív starou polní cestou, pak pěšinou mezi smrky. Maliní tam šlehá po lýtkách, komáři se přisávají k tepnám. Měsíc se zbaběle schovává za kopcem.

(Seděli jsme tenkrát na verandě.

To o těch vílách sis vymyslel, že jo, smála se.

Kdepak, je to pravda. Zdejší víly jsou správný.

Byla jsem tam, na tý louce, řekla. Žádnou vílu jsem tam teda neviděla, ale zato jsem nasbírala tohle.

Ten večer jsme snědli spoustu malin.)

Kukačky z roku 1938 tikaly celou noc, v hodinových intervalech mě budily kukáním. Když jsem tady byl s ní, nikdy jsem si toho nevšiml. Nikdy mě to nerušilo. Asi jsem přemýšlel o něčem jiném, než je tikání hodin.

(Na vodě se ti bude líbit, řekl jsem jí jedno léto. Chtěl jsem se s ní

chlubit před klukama, chtěl jsem, aby byla se mnou. Bude se mi tam líbit, řekla. Tví kamarádi jsou srandovní.)

Český Krumlov je hezký město. Propletl jsem se uzounkými uličkami a koupil si cigarety Lucky Strike v trafice skryté ve středověkém podloubí. Nad trafikou svítil barevný neón. Pořád v tom středověkém podloubí. Jiří z Poděbrad by z toho dostal škytavku.

Za městem se na pravém břehu Vltavy rozkládá kemp. Vodácký kemp.

(Tenkrát v kempu došlo k leteckému dni. Lítaly tady nezajištěné nafukovací čluny. Naším kánoím, složeným na břehu, vichřice nevadila, ani průtrž mračen. Výletníkům s nafukovacími čluny a velkými kempingovými stany ano.

Vrhla se tenkrát do vody a ten člun přitáhla ke břehu.

Proč se mi tví kámoši tak smějou? zeptala se.

Vypadala jako napůl utopený vrabčáček, co jsem jí na to měl říct?

Ten den to byla správná holka, nejsprávnější ze všech. A když se smíchem odháněla tu děkující rodinku s nafukovací lodí, byly jí pod promočeným tričkem vidět ňadra.)

Je večer, zasvítí první světla vodáckých ohňů, zadrnčí první kytary.

Sbohem lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid, zpívá parta blízko mě.

(Tenkrát jsem přišel až k ránu. Opatrně jsem se svlékal, abych ji nezbudil. Nevěděl jsem, co bych jí řekl. V kuchyni na stole stál talíř přikrytý fólií, aby mi večere nevystydla. Vedle něj vychladlý kafe – věděla, že ho mám po jídle rád.

Když jsem pak usínal, pohnula se.

Jinak, než se vrtí ze spánku, natolik už jsem ji znal.)

„Pojď k nám,“ volají na mě holky právě od toho ohně, „tady je děsná sranda, protože Bručoun má rozladěný bendžo a nechce tomu věřit, von totiž nemá hudební sluch a když mu to někdo řekne ...“

Sedám si do trávy, už je mokrá rosou.

„Nehraješ na kytaru?“ osloví mě hlubokooká víla, „my moc ne, ale rádi zpíváme.“

Vezmu si ji a rozpomínám se na starý fláky. Víla sedí naproti mně, kolena pod bradou. Má zelený tepláky – jestlipak v nich někomu vynášela po schodech televizi do prvního podnájmu?

Trochu se na mě usměje, když začnu zpívat.

(Ještě si vezmi překapávač, já ho nepotřebuju, řekla. A povlečení vyper jednou za měsíc, špindíro.

Nejhorší bylo rozdělování společných fotek.)

„Jak ti říkají?“ ptá se mě ta neznámá víla. „Já jsem Julie. Legrační, co?“

Spousta fajn lidí kolem jediného ohně.

Bručoun, co na bendžo fakt moc neuměl.

Puňťa, hezká holka s legrační přezdívkou.

Komár, čahoun s brejličkama.

Kristýna, maličká tmavovláska.

Dingo, vodáckej samorost s dlouhými ušlechtilými prsty.

Julie.

Noc postupovala, hráli jsme pořád starší písničky.

Smutno je mi, smutno je mi, na ten smutek není lék, zpíval jsem. Už to není pravda, možná i kvůli cinkavému smíchu téhle víly. Zase.

Pak jsme u ohně zůstali sami.

Večer volala, že dabuje, a tak jsem šel hledat kamarády, stála s ním, naštěstí otočená ke mně zády ..., zpívám pro Julii.

(Věř mi, nejsem zlej, jenom slabej.)

„Půjdeme spát?“ řekla Julie se zavřenýma očima, hlavu opřenou o mé rameno.

Když se zpívá píseň poslední, myslet můžem na pár přátel, co je známe.

Jde jen o dnešek. O pár vteřin, o jeden úsměv. Jako vždy.

„Pojď se radši vykoupat,“ řekl jsem. „Jinak fakt usneme.“

Pak stála nahá v řece, temná voda jí sahala ke kolenům.

Je to dobrá řeka, napadlo mě přibližně v místech, odkud jsme jednou dávno tahali velké nafukovací člun. Vrací mi to.

Zezadu jsem jí položil ruce na ramena. Obrátila se.

„Viš, že máš stejnej nosík jako někdo, koho... jako jedna holka?“ zeptal

jsem se.

„Já vím, trochu nakřivo,“ řekla a rozpačitě si na něj sáhla. „Po tátovi.“

„To ona říkala taky,“ zasmál jsem se.

„Měls ji rád?“

„Nevím.“

„Tohle by člověk vědět měl.“

„Fakt nevím. Někdy je láska tak silná, že je nejslabší na světě.“

„A naopak,“ řekla tiše. „Víš, že už se nejspíš v životě neuvidíme?“

„Teď se vidíme,“ odpověděl jsem, vzal ji do náručí a odnesl na břeh. Do trávy. Do té trávy, která byla mokrá rosou.

„Ale já už nechci,“ zavrtěla hlavou. „Je pozdě, musíme jít spát.“

Vždycky si budu pamatovat, že mě tu noc mohly zase tlačit kamínky do kolen. Vždycky si budu pamatovat její pootevřenou pusou. Její vůni.

Nejlepší místo na stopování je tam, kde jsou na svodidlech nápisy stopařů. Načmáraný fixem, kterým se píše na kartónový cedule jméno cílového přístavu.

Protože odtud prokazatelně někdo odjel, jako já teď.

Kapitáne, vezmete mě do Kalkaty? Peníze nemám, jen dvě zdravý ruce.

(Věděla jsem, že mě nepoznáš, řekla. Seš pořád stejnej.)

Marek Kožušník

1. místo - Próza nad 23 let